Magnetofon szpulowy ZK-140T

AUTOR / WYTWÓRCA

CZAS I MIEJSCE

Czas powstania:
lata 80. XX w.

Miejsce powstania:
Warszawa, Polska

DANE TECHNICZNE

Wymiary:
wys.: 175 mm, sze.: 395 mm, gł.: 290 mm

Materiał:

Technika:

PRAWA

Właściciel obiektu: Muzeum Inżynierii i Techniki. Wizerunki cyfrowe i metadane obiektu: domena publiczna. Opis kontekstowy: licencja CC BY-NC-SA 3.0 PL (Uznanie autorstwa - Użycie niekomercyjne - Na tych samych warunkach 3.0 Polska).

POZOSTAŁE INFORAMCJE

MIM 701/V/177

SŁOWA KLUCZOWE

zapis dźwięku, urządzenia mobilne, sprzęt RTV, przemysł, PRL, prąd, pomoce naukowe, odtwarzanie dźwięku, nośnik, nagłośnienie, muzyka, miniaturyzacja, licznik, kopiowanie,

licencja, komunikacja, dźwięk, analogowy,
czas wolny, fonografia, eksport

OPIS

Przenośny magnetofon szpulowy ZK-140 T, to monofoniczny czterościeżkowy magnetofon o jednej prędkości przesuwu taśmy, przeznaczony do odtwarzania lub rejestrowania dźwięku. Jest jednym z wielu modeli magnetofonów szpulowych składających się na serię ZK-100. Zainaugurowano ją publiczną prezentacją dwuścieżkowego magnetofonu ZK-120 podczas Międzynarodowych Targów Poznańskich w roku 1968, gdzie urządzenie cieszyło się olbrzymim zainteresowaniem publiczności. Niedługo później ruszyły prace nad konstrukcją ZK-140, a zaraz po niej ZK-140 T. Za produkcję magnetofonu do końca lat 70. XX wieku odpowiadały Zakłady Radiowe im. Marcina Kasprzaka w Warszawie, następnie przekazano ją gdańskim Zakładom Mechaniki Precyzyjnej Unitra-Magmor, gdzie od początku lat 80. do grudnia 1989 roku produkowano wersję ZK-140 TM o zmienionych parametrach technicznych. ZK-140 T produkowano w dwóch wersjach – podstawowej oraz „delux". Różnica między nimi sprowadzała się przede wszystkim do sposobu projektowania obudowy (w tym przedniego panelu), w niewielkim zaś stopniu do parametrów. Urządzenia z serii ZK korzystają z licencji niemieckiej firmy Grundig. We wczesnych modelach w serii zastosowano lampy elektronowe (ZK-120, ZK-140, ZK-145). Ze względu na zmiany standardów produkcji sprzętu RTV, w latach 60. to już wówczas przestarzałe rozwiązanie zastąpiono układem elektrycznym wykorzystującym tranzystory (stąd oznaczenie „T"). Magnetofon ZK-140 T jest zasilany sieciowo prądem zmiennym. Magnetofon pozwala na: zapis dźwięku z mikrofonu, odbiornika radiowego czy telewizyjnego, gramofonu lub innego magnetofonu (po podłączeniu ich za pomocą gniazd znajdujących się w tylnej ściance); odczyt zapisu własnego lub wykonanego na innym magnetofonie; wyszukanie danego odcinka nagrania przy pomocy wbudowanego czterocyfrowego licznika; szybkie przewijanie taśmy w obu kierunkach z prędkością do 9,5 cm/s; podsłuch zapisu przy pomocy słuchawki; monofoniczny odczyt ścieżek zapisanych stereofonicznie; równoczesny odczyt dwóch ścieżek; zapis synchroniczny przy pomocy dodatkowego wzmacniacza. Odsłuch wykonanych nagrań jest możliwy dzięki wbudowanemu głośnikowi Tonsil GD 14-9/3. Czas odczytu pełnej szpuli z taśmą – w zależności od jej grubości – waha się w przedziale od czterech do sześciu godzin. Do obsługi magnetofonu służą umieszczone w górnym panelu: regulatory tonu i głośności, przycisk zapisu, licznik, wychyłowy wskaźnik wysterowania oraz obrotowy przełącznik rodzaju pracy. Opracowanie: Filip Wróblewski